

voorouders te werpen. Niet een, maar alle schrijvers maken melding, dat zij van Koning Filips het Regentschap der Nederlanden verwachtte, en zij had er regt op, omdat zij onder de hooge onderhandelaars van den vrede van Cateau-Cambresis tusschen Frankrijk en Spanje niet de minst werkzame was geweest. In de Nederlanden geboren, opgeleid door de bekwame Landvoogdes Maria, had zij zoo geene aanspraak op, dan toch hechting aan den grond, waar zij als jeugdige ballinge eene schuilplaats had gevonden. Brantôme, een fijn kenner op het stuk van vrouwen aankomt, wist niet te getuigen dan van hetgeen hij haar' "herfst" noemt; maar die herfst, verzekerde hij, overtrof den zomer van de schitterendste Vorstinnen aan het schitterend Hof van Hendrik II.

Wat stond dan zulk eene schoone vereeniging in den weg? Eer wij die vraag beantwoorden, vergunne men ons eene tijdrekenkundige bepaling te maken. De vrijaadje met hare ongelukkige ontkenning, moet vóór de helft van het jaar 1559 worden gesteld. Waarschijnlijk ontstond het huwelijksplan tijdens de onderhandelingen van Cercamps en Cateau Cambresis, waarbij over de harten van alle gekroonde en te kroonen hoofden werd beschikt. Christierna was daar met Willem van Oranje, met den Hertog van Alva, met Ruy Gomez, met den Kardinaal van Granvelle, toen nog Bisschop van Atrecht, Ieder dreef daar zijne eigene belangen nevens die zijns Sonvereins; Christierna's uitzigt op de landvoogdij der Nederlanden was van algemeene bekendheid. Staatkundige redenen, die geene ontwikkeling behoeven, maakten het noodig haar in die verwachting te sterken. Bovendien kon een huwelijk harer dochter met Willem van Oranje een' mededinger naar de landvoogdij op zijde schuiven, zelfs al hadde Willem onder den naam van Christierna geregeerd. Waar het echter eene huwelijksaangelegenheid gold, kon zeker noch Filips, noch Granvelle, een', ten minste zedelijken invloed oefenen, zoodra de hooghartige Christierna in hare verwachtingen door beiden gedwarsboomd, teleurgesteld en nog ten slotte verongelijkt was. Alleen van beproefde vrienden neemt men in dergelijke teedere zaken raad aan: deze alleen hebben regt te verwachten, dat men aan hunne aanbevelingen of bedenkingen gehoor zal geven.

De verongelijking van Christierna, om daarmede te beginnen, was deze: Filips had, 3 Augustus, 1559, nieuwe Vliesridders benoemd, en onder die Vliesridders was haar zoon, Karel van Lotharingen, niet. Zij had er op gerekend, en in een' brief aan Granvelle, die zeker over hare spijt in zijne vuist lagchen moest, beklagde zij zich over die terugzetting ¹. Die terugzetting was echter niet meer dan een

¹ Calmet, Histoire de Lorraine, II, p. 1352: "Par une lettre qu'elle écrit le 7 Avril 1560 à l'évêque d'Arras elle se plaint que le Roy d'Espagne n'ait pas encore donné "au Duc Charles son ordre de la toison d'or, *quoiqu'il eut déjà reçu celui de France.*"